

مدال‌های دوره‌ی مربیگری ام لذت دیگری داشت

باقری در مورد اینکه مدال‌هایی که در دوره‌ی قهرمانی کسب می‌کرد برایش جذاب‌تر بود یا مدال‌های ارزشمندی که شاگردانش در زمان مربیگری او به دست آوردند، می‌گوید: «مدال آوری شاگردانم در دوره‌ی مربیگری، شیرینی‌اش خیلی بیشتر از دوره‌ای بود که خودم مدال می‌گرفتم. درست مثل پدری که وقتی می‌بیند فرزندش به ثمر می‌رسد و نتیجه‌ی تلاش‌ها و زحماتی که برای او متحمل شده است، به بار می‌نشیند، انگار دنیا را به او داده‌اند و لذت‌ش را می‌برد. طوری که اگر خودش به آن نتیجه می‌رسید برایش اینقدر لذتبخش و هیجان‌انگیز نبود. من درست همین حس را وقتی بچه‌های تیم ملی و زنه‌برداری در لندن برای کاروان کشورمان کسب افتخار می‌کردند، داشتم. انگار خودم روی تخته صاحب مدال المپیک می‌شدم.»

زنه‌برداری در توکیو هم شانس دارد

اواز نگاه یک مربی موفق، المپیک و اتفاق‌هایش را اینطور تحلیل می‌کند: «اگر یک ورزشکار می‌خواهد در المپیک موفق شود و به مدال برسد، باید یکسری فاکتورها دست به دست هم دهند تا آن ورزشکار بتواند از سکوی قهرمانی المپیک بالا برود. به طور مثال، اگر امروز که کرونا دنیا را به هم ریخت، بازی‌های المپیک ۲۰۲۱ توکیو برگزار نشود، همین علی‌داودی یاسایر بچه‌های ارزشمند و پرامید و زنه‌برداری که می‌توانند صاحب مدال در این بازی‌ها شوند، بار کوردهای خوبی که دارند، چه کاری از دستشان برمی‌آید؟ جز اینکه از نظر روحی ضربه‌ی جبران‌ناپذیری به آنها وارد می‌شود، آیا اتفاق دیگری می‌شود برایشان متصور شد؟ اگر المپیک توکیو برگزار نمی‌شد، چه تضمینی وجود داشت همین بچه‌ها حتی علی‌داودی که سن کمتری نسبت به بقیه دارد، بتواند در دوره‌های بعدی المپیک نماینده‌ی زنه‌برداری ایران باشد؟» باقری با این توضیح از شانس زنه‌برداری ایران در توکیو می‌گوید: «حتی بدون حضور کیانوش رستمی و سهراب مرادی هم شانس کسب مدال داریم. ولی برای آینده‌ی زنه‌برداری خیلی نگران و نا ارحتم. مادر طول این مدت چیزی نکاشتیم که در آینده آن را درو کنیم. هر چیزی هم که در حال حاضر داریم، همان کاشته‌هایی است که از قبل مانده و ما داریم از آنها استفاده می‌کنیم. شما به شرایطی که برای دومدال آور طلایی ما در المپیک ۲۰۱۶ ریو، یعنی کیانوش رستمی و سهراب مرادی به وجود آمد، نگاه کنید. به قطع سوء مدیریت در حفظ و حراست از سرمایه‌های زنه‌برداری ایران را در مورد همین دو زنه‌بردار دارای مدال و شناخته‌شده‌ی کشورمان می‌توانید ببینید. بدون شک اگر این دو زنه‌بردار درست مدیریت می‌شدند، الان می‌توانستیم آنها را برای المپیک توکیو در اختیار داشته باشیم. دوازده‌بردار که هر دو امید کسب مدال المپیک بودند، اما با بی‌تدبیری خیلی راحت آنها را سوزاندیم و این فرصت طلایی را از ورزش ایران گرفتیم.»

اگر المپیک توکیو برگزار نمی‌شد، فرصت طلایی از دست داودی می‌رفت

کوروش باقری: فکر می‌کردم برای مدال المپیک وقت دارم

رضا عباسپور

اگرچه رکورد یکضرب او در بازی‌های المپیک ۲۰۰۰ سیدنی در دسته‌ی ۹۴ کیلوگرم، به واسطه‌ی تغییر اوزان جاودانه شد و به نام او در تاریخچه‌ی رقابت‌های زنه‌برداری بازی‌های المپیک ثبت و ماندگار شد، اما این چهره‌ی ماندگار زنه‌برداری، در بازی‌های المپیک ۲۰۰۰ سیدنی فقط به خاطر ۱۲۰ گرم اضافه وزن نسبت به نزدیک‌ترین رقیبش، از ایستادن روی سکوی سوم و برنزی المپیک بازماند. اتفاقی تلخ که باعث شد کلکسیون افتخارات کوروش باقری از مدال المپیک در دوره‌ی قهرمانی خالی بماند. این چهره‌ی ماندگار زنه‌برداری ایران اگرچه در دوره‌ی قهرمانی نتوانست صاحب نشان ارزشمند المپیک شود، اما در زمانی که او عنوان سرمربیگری تیم ملی زنه‌برداری بزرگسالان کشورمان را در بازی‌های المپیک ۲۰۱۲ لندن عهده‌دار شد، شاگردانش را طوری برای گرفتن مدال ارزشمند المپیک مهیا کرد که اتفاق تلخی که برای خودش افتاده بود، برای آنها تکرار نشود. تیم ملی زنه‌برداری کشورمان در بازی‌های المپیک ۲۰۱۲ لندن با هدایت باقری موفق شد تاریخی‌ترین نتیجه‌ی کاروان زنه‌برداری کشورمان را در تاریخ بازی‌های المپیک رقم بزند. کسب سه نشان طلا و دو نقره المپیک در لندن، کارنامه‌ای درخشان و زرین را برای کوروش باقری ثبت کرد. افتخاراتی که او معتقد است شیرینی و لذتش حتی از مدال آوری خودش در دوره‌ی قهرمانی شیرین‌تر و لذتبخش‌تر بود. به همین بهانه به سراغ رقتیم تا همراه با او که یکی از چهره‌های ماندگار ورزش ایران بشمار می‌رود، خاطرات شیرین و تلخ گذشته را مرور کنیم.

تایک نفر در بازی‌های المپیک از سکوی قهرمانی بالا برود.

طلای توکیو و رضازاده شیرین‌ترین اتفاق بود

کوروش باقری اینگونه از شیرین‌ترین خاطره‌ی خود در بازی‌های المپیک می‌گوید: «بدون شک، شیرین‌ترین و به یادماندنی‌ترین خاطره‌ی بازی‌های المپیک ۲۰۰۰ سیدنی، کسب دومدال طلای ارزشمند زنه‌برداری توسط حسین توکلی و حسین رضازاده بود. آن موقع من در سالن بودم و پشت صحنه کنار بچه‌ها به قدری خوشحال بودم که سرازانی می‌شناختم. فکر می‌کنم آن زمان اگر خودم مدال می‌گرفتم اینقدر شاد و خوشحال نبودم.»

به همان زمان خودش. پس برگشتن به قبل چیزی را برای ما عوض نمی‌کند. من در المپیک سیدنی به قطع شایسته‌ی ایستادن روی سکوی سومی المپیک بودم، اما بیکسری اتفاقات مختلف دست به دست هم داد تا نتوانم به مدال برنز المپیک برسم. البته آن موقع جوان بودم و فکر می‌کردم وقت زیاد دارم. وقتی این اتفاق برایم در سیدنی رخ داد، خودم را اذیت نکردم، چون به خودم می‌گفتم، مهم نیست المپیک بعدی جبران می‌کنم. اما شرایط جوری برایم رقم خورد که دیگر فرصتی برای مدال آوری در المپیک قسمت نشد. به همین دلیل است معتقدم المپیک بار رقابت‌های دیگر متفاوت است و خیلی چیزها باید دست به دست هم بدهند

سرمربی پرافتخار و زنه‌برداری ایران در بازی‌های المپیک ۲۰۱۲ لندن، در جواب سوالی درباره‌ی اتفاق‌های سیدنی و از دست رفتن مدال برنز بازی‌ها به خاطر ۱۲۰ گرم اضافه وزن، می‌گوید: «زمانی که ورزشکار بودم، ایوانف، مربی بزرگی بود که سیستم زنه‌برداری ایران را تغییر داد و انقلابی در زنه‌برداری ما ایجاد کرد. اما این مربی بزرگ چون هم زبان مانع بود، نمی‌توانست مثل یک مربی وطنی با بچه‌ها ارتباط برقرار کند، همین موضوع باعث می‌شد یک جای مهم کار که ارتباط گرفتن و نزدیک بودن با ورزشکار است، بلندگ. البته من هیچ وقت عادت ندارم افسوس گذشته را بخورم. به همین دلیل معتقدم اتفاقات و رخداد‌های گذشته مربوط است